

РЕШЕНИЕ

№ 10968

гр. София, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Д. СТ. ЗДРАВКОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20211110151666 по описа за 2021 година

Ищецът В. А. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „.....“ твърди, че бил назначен на длъжността „Технически ръководител“, съгласно трудов договор № 120/17.03.2020 г., при ответника „Х. (БЪЛГАРИЯ)“ ЕООД, ЕИК, с адрес гр. София,, като трудовото правоотношение било прекратено на 31.05.2021 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ по взаимно съгласие на сТ.ите. Ищецът твърди, че положил извънреден труд в рамките на 29 часа през почивни дни, за който ответникът му дължи възнаграждение в размер на 3100 лв. На 28.07.2020 г. ищецът предоставил на ответника Експертно решение на ТЕЛК № 0865 от заседание № 048 от 22.03.2018 г., съгласно което на ищеца е призната трайно намалена работоспособност 66 %, с цел да не бъде принуждаван да полага извънреден труд. Експертното решение съдържало описани „Противопоказни условия на труд“, сред които „продължителна статична поза, ТФТ, психическо напрежение, нощен труд“, като в противоречие с посоченото, работодателят ответник възложил на ищеца извънреден труд, с което нарушил предписаното в решението на ТЕЛК, както и не облекчил условията му на труд, а вместо това му възложил работа при продължителна статична поза. В следствие на това, ищецът твърди, че претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в допълнителен стрес и психическо напрежение. За компенсиране на вредите претендира сумата от 2000 лв. Моли да се осъди ответникът да му плати дължимите възнаграждение и обезщетение, както и направените разноски.

В срока за отговор по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който се твърди, че ответникът не е възлагал извършване на извънреден труд в рамките на твърдените от ищеца 29 часа през почивни дни /възлагането е било от друго дружество от групата на Х./, но въпреки това възнаграждението за този труд е заплатено на ищеца с оглед запазване на добрите професионални отношения. Твърди се, че не са налице елементите на фактическия състав относно иска за неимуществени вреди, като се посочва, че същият е неоснователен и недоказан. Експертното решение било предоставено на ответника на 28.7.2021 г. След получаването му, ответникът го изпратил на служба по трудова медицина, която предоставила становище, че ищецът може да продължи да изпълнява заеманата до момента длъжност. Сочи се, че ищецът никога не е възразявал, че предписанията не са спазени, нито е твърдял, че не се чувства добре. Моли за прекратяване на делото относно

иска за заплащане на възнаграждение за извънреден труд и за отхвърляне на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на сТ.ите и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа сТ.а следното:

Безспорно е по делото, че между сТ.ите е съществувало трудово правоотношение съгласно трудов договор № 120/17.03.2020 г., прекратено на 31.05.2021 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ по взаимно съгласие. Установява се от трудовия договор, че ищецът заемал длъжността „Технически ръководител (Ръководител, екип програмисти)“.

С експертно решение на ТЕЛК № 0865 от 22.3.2018 г. , на ищеца е определена 66 % трайно намалена работоспособност поради общо заболяване „инсулинозависим захарен диабет“, за срок до 1.3.2021 г. Според констатациите в решението, може да работи като мениджър без посочените като противопоказни условия на труд: продължителна статична поза, псих.напрежение, ТФТ, нощен труд.

От приложена кореспонденция по ел. поща се установява, че ищецът е предоставил на работодателя медицинско удостоверение на дата 08.07.2020 г., а на 28.07.2020 г. е изпратил решението на ТЕЛК. Според карта за преглед от 8.7.2020 г., той е клинично здрав и може да работи като тийм лидер.

Според становище от Служба по трудова медицина „Медико“ ЕООД, ищецът може да изпълнява длъжността „Ръководител екип програмисти“.

Със Заповед № 01/2018 г. /от 1.09.2018 г./, на осн. чл. 139а, ал. 1 и ал. 3 от КТ, работодателят е въвел ненормиран работен ден относно посочени в приложение към заповедта длъжности, сред които и тази на ищеца.

Със Заповед № 1/18.03.2020 г., работодателят е въвел дистанционна форма на труд.

От представена справка за отчетено работно време, се установява, че ищецът е полагал труд както следва: в събота и неделя - 20.06.2020 г. и 21.06.2020 г. – общо два часа; в събота - на 6.2.2021 г. – три часа; в неделя – на 13.2.2021 г. – единадесет часа; в събота – на 20.03.2021 г. – четири часа; в събота – на 03.04.2021 г. – шест часа; в неделя – на 04.04.2021 г. – един час; в събота – на 24.04.2021 г. – два часа.

По делото е приложена имейл-кореспонденция /от ответника във връзка с работа по проект/, съгласно която, на служителите -софтуерни разработчици е указано, че следва да бъдат на разположение относно поддръжката при пускане на софтуерна версия на конкретен проект 4-5 пъти годишно, както и че в съботни дни, при пускане на софтуерна версия, следва да са на разположение за отговор на критични задачи, в рамките на два часа. Посочено е още, че ако е необходимо да се работи през уикенда, служителите биха могли да ползват отпуск в размер на половин или цял ден, в зависимост от изработените през уикенда часове.

Приложени са също и копие относно политиката за здраве, безопасност и благосъстояние на служителите, работещи от разстояние, и политика за служителите, работещи самостоятелно, с които са дадени насоки за продуктивност при дистанционна работа – организиране на подходящо място за извършване на съответната работа, ползване на почивки, уведомяване на екипите на човешки ресурси, в случай че дистанционната работа не е подходяща с оглед здравословното състояние на служителите, организиране на „виртуална кафе-пауза“, и др.

Служителите на ответното дружество са запознати с тези насоки, видно от имейл-кореспонденция от 27.8.2020 г.

По делото е приета съдебно-медицинска експертиза, с която е дадено заключение, че поначало системното полагане на извънреден труд от ищеца, извън установеното работно време, при ненормиран работен ден, би се отразило неблагоприятно на установените

заболявания на ищеца – захарен диабет инсулинозависим тип, усложнен с диабетна полиневропатия, и дискова протрузия С 6-7 с коренчева увреда /заболяване на шийния сегмент/, но в конкретния случай, положеният от ищеца извънреден труд, така както е отразен в програмата за отработени часове /с изкл. на 13.02.2021 г., когато ищецът е положил труд в рамките на 11 часа/, не би допринесъл за влошаване на здравословното му състояние, предвид установените заболявания. Посочено е, че задължителните минимални междудневни и седмични почивки са спазени, както и че доколкото ищецът е полагал труд дистанционно, за него са били налице по-големи възможности за физиологични почивки, рационално хранене, инсулино и друго лечение. Полаганият от ищеца труд е умствен по своя характер, интелектуален и свързан с нервно-психично напрежение. Полагането на извънреден труд е свързано с по-голямо нервно-психично напрежение и психо-емоционален стрес, което би могло да се отрази неблагоприятно на инсулинозависимия захарен диабет, но в конкретния случай не са приложени медицински документи, които да удостоверяват влошаване на показателите на ищеца. Вещото лице поддържа, че положението от ищеца извънреден труд, както е отразен по отработени часове през съответните почивни дни /с изключение на 13.2.2021 г. – събота, когато са отработени 11 часа/, не би могъл да допринесе за влошаване на диабета. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че продължителността на извънредния труд не може да надвишава повече от 6 часа /дневен труд/, в рамките на една календарна седмица, а в случая, в дните събота и неделя /на 3.4.2021 г. и на 4.4.2021 г./, са отработени общо 7 часа, което поначало е нарушение и този труд не е благоприятен за здравословното състояние на ищеца, но в Наредба № 7 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа с видеодисплеи, е посочено, че за работещите с видеодисплеи, са регламентирани почивки, съответно при работата от вкъщи, тези почивки следва да се правят от служителя. Посочва се, че ищецът през целия си трудов стаж е работил дистанционно, както и че не може да се направи извод за неблагоприятно отражение на положението през дните 3.4.2021 г. и 4.4.2021 г., както и на 13.2.2021 г., /когато са изработени 11 часа/, извънреден труд, върху здравето на служителя. Вещото лице се аргументира с факта, че работейки от вкъщи, служителят сам регулира почивките и храненията си. Посочено е, че не са налице дА.и да е извършена оценка на риска на работното място, но тъй като служителят е работил от вкъщи, спорен е въпросът по какъв начин би могла да се извърши оценка на риска на работното място от вкъщи. Поради липсата на медицински документи, липсват дА.и за влошаване на здравето на ищеца.

Събрани са по делото и гласни доказателства – от разпит на свидетеля Н. Ц. /бивш колега на ищеца/, се установява, че двамата са работили през лятото на 2020 г., като единствените наблюдения на свидетеля са, че ищецът е бил леко депресиран. Свидетелят Анх Чан посочва, че е работил с ищеца през 2021 г., като няма спомен последният да е имал оплаквания.

Видно от платежно нареждане от 25.11.2021 г. на ищеца е заплатена сумата от 3100 лв. с основание претенция по настоящото дело.

При съвкупна преценка на така събрани и проверен по делото доказателствен материал и на основание чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът намира за установено следното от правна сТ.а:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 262, ал. 1, т. 2 вр. чл. 150 КТ и чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

Искът по чл. 262, ал. 1, т. 2, вр. чл. 150 КТ подлежи на отхвърляне, предвид извършено плащане в хода на процеса, което се доказва с представеното от ответника платежно нареждане за сумата от 3100 лв., неоспорено от ищеца.

Относно иска за неимуществени вреди:

Нормата на чл. 49 ЗЗД регламентира хипотеза на обективна отговорност на възложителя на определена работа при възникване на вреди, причинени при или по повод на възложената

работа. Уважаването на исковата претенция е обусловено от установяване кумулативното наличие на следните предпоставки - вреди, настъпили в резултат от деяние, виновно причинено при или по повод на възложена от ответника работа /действия, които представляват извършване на работата или бездействия за изпълнение на задълженията/, вредите да са пряка и непосредствена последица от деянието.

Противоправното деяние, от което се твърди да са настъпили вредите, е квалифицирано от ищеца като неизпълнение на задължение за осигуряване на подходящи условия на труд и възлагане изпълнението на извънреден труд /предвид уточнението, че не се претендират вреди от неизпълнение на предписание за трудоустрояване/.

Установи се по делото, че с Експертно решение на ТЕЛК на ищеца е определена 66% трайно намалена работоспособност за период до 01.03.2021 г. Посочени са противоположните условия на труд. Следва да се има предвид, че работникът или служителят придобива качеството „трудоустроен“ от момента на издаване на предписанието за трудоустрояване от органите, определени в Наредбата за трудоустрояването. Независимо, че в приложеното ЕР на ТЕЛК не е дадено изрично предписание за трудоустрояване, предвид определения на ищеца процент трайно намалена работоспособност – 66%, т. е. над 50%, изрично изброените противоположни условия на труд и констатацията, че лицето може да изпълнява заеманата длъжност, се налага извод, че ищецът е бил трудоустроен, което е установено по законния ред и от органа по чл. 1, ал. 1 от Наредбата за трудоустрояването. Без значение е дали служителят заема длъжност, определена за трудоустроени. Трудоустрояването се изразява в съобразяване на изпълняваната работа с противоположенията за заболяването на работника или служителя, респ. преместването му на подходяща работа, поради което и когато изпълняваната работа е подходяща за здравословното му състояние, какъвто е настоящият случай – според посоченото в мотивите на ЕР на ТЕЛК, трудоустрояването е фактически изпълнено. Т.е. на ищеца не е възложено изпълнението на работа в разрез с установените противоположни условия на труд и за работодателя не е имало задължение за осигуряване на други, по –благоприятни такива, което да не е изпълнил.

Установи се по делото, че ищецът е полагал извънреден труд - извън установеното работно време, на посочените в приложената по делото справка дати за съботни и неделни дни. Полагането на извънреден труд поначало е забранено / чл. 143, ал. 2 КТ/ и е допустимо само в случаите, императивно изброени в чл. 144 КТ и той се полага по разпореждане на работодателя или със знанието и без противопоставянето му. Разпореждането по своята същност е изрично волеизявление, чрез което се възлага работа в повече от установеното работно време. При втората хипотеза, от сТ.а на работника се полага работа в повече от установеното работно време със знанието и мълчаливото допускане на работодателя. В случая е налице първата хипотеза, доколкото се касае до извършена от ищеца работа в рамките на възникналото между сТ.ите трудово правоотношение, по проект възложен от дружество от групата Х.. Отделно от това е налице и знание на работодателя, доколкото имейл кореспонденцията и справките се представят именно от него. Действително, извънредният труд се отчита в специална книга по смисъла на чл. 149 КТ, но от неизпълнението на това задължение работодателят не може да черпи права.

Съгласно чл. 147, ал. 1, т. 4 КТ не се разрешава полагане на извънреден труд от трудоустроени работници или служители, освен с тяхно съгласие и ако това не се отразява неблагоприятно на здравето им съгласно заключение на здравните органи, а съгласно чл. 16 от НРВПО съгласието за полагане на извънреден труд от трудоустроени работници и служители се дава в писмена форма за всеки отделен случай. Такова съгласие не се установи да е изискано и получено нито от ищеца, нито от здравните органи /становището, че може да изпълнява длъжността касае принципното изпълнение на възложената работа/. Т.е. налице е нарушение от сТ.а на работодателя по отношение на ищеца при възлагането на

извънреден труд без негово изрично писмено съгласие и без получено заключение на здравните органи, че това няма да се отрази неблагоприятно на неговото здраве.

За да се ангажира отговорността му, обаче, следва да е налице и следващата предпоставка, а именно това да е причинило вреда на ищеца. Тя не се установи по делото.

Не се събраха по делото доказателства, от които да се направи извод за влошено здравословно състояние в резултат на изпълняваната работа. Съгласно приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, която съдът кредитира като компетентно и прецизно изготвена, положението от ищеца извънреден труд не е допринесъл за влошаване на здравословното му състояние. Вещото лице е отчело и обстоятелството, че при установения дистанционен режим на работа от вкъщи за ищеца са били налице по-благоприятни условия за изпълнение на възложената работа и установяване на благоприятен режим на почивки и хранене. Не се установи и от останалите събрани по делото доказателства ищецът да е претърпял твърдените стрес и напрежение в причинна връзка с изпълняваната при ищеца работа.

Не на последно място следва да се има предвид и че работникът също има задължение да се грижи за своето здраве. Съгласно Решение № 85 от 21.06.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2456/2018 г., III г. о., ГК, „Лице с трайно нарушена работоспособност е длъжно да прояви грижа за своите работи и си намери работа, подходяща според предписанията на здравните органи.“ – даденото разрешение следва да се тълкува в смисъл, че лицето, което претендира да е увредено, има задължение да положи дължимата грижа с цел осуетяване на увреждане, или с други думи, противоправно би било поведението на ищеца да започне да полага труд със съзнанието, че извършването на конкретната дейност е в негова вреда.

Т.е. ищецът не доказва елементите от фактическия състав на чл. 49 ЗЗД, поради което претенцията му е неоснователна и следва да се отхвърли в цялост.

По разноските:

Ищецът има право на разноски по иска за извънреден труд. Отхвърлянето на този иск е обусловено от действията на ответника, извършени след подаване на исковата молба, водещи до отпадане необходимостта от съдебна защита на заявеното като спорно право, предвид извършеното плащане на претендираната сума. Доколкото платените държавна такса и депозит за експертиза са във връзка с иска за неимуществени вреди, по този иск се следват разноски само за адвокатско възнаграждение. Ищецът е представил доказателства за платено възнаграждение в размер на 500 лв. и предвид липсата на установяване по какъв начин се разпределя за защитата по двата иска, следва да се присъдят разноски в половин размер, т.е. от 250 лв.

С оглед изхода на спора и съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК, разноски по отхвърления иск за неимуществени вреди се следват на ответника. Съобразно представените доказателства за платени 4000 лв., се дължат разноски в половин размер – 2000 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. А. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „.....“, срещу „Х. (БЪЛГАРИЯ)“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, иск с правно основание чл. 262, ал. 1, вр. чл. 150 КТ, за заплащане на сумата от 3100 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд в рамките на 29 часа през почивни дни, поради извършено плащане в хода на делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. А. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „.....“,

срещу „Х. (БЪЛГАРИЯ)“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление адрес гр. София,, иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, за заплащане на сумата от 2000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди - стрес и психическо напрежение.

ОСЪЖДА „Х. (БЪЛГАРИЯ)“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, да заплати на В. А. М., ЕГН, с адрес гр. София, бул., на основание чл. 7к, ал.1 ГПК, сумата от 250.00 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА В. А. М., ЕГН, с адрес гр. София, бул., да заплати на „Х. (БЪЛГАРИЯ)“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 2000 лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на сТ.ите.

Съдия при Софийски районен съд: _____